

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/26/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011201294
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1011201294.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne C., bytom F., zastúpenej JUDr. Jozefom Hurtišom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom Hviezdoslavova 3, Prievidza, proti žalovaným 1. Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava a 2. Slovenskej komore exekútorov, so sídlom ul. Šusteková 49, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného 1. č. 17989/2011-52 z 13. apríla 2011 a žalovanej 2. č. DK 33/2005 z 19. októbra 2010, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/136/2011, 3S/141/2011 zo 06. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/136/2011, 3S/141/2011 zo 06. marca 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zastavil konanie, pretože z obsahu žaloby a pripojeného administratívneho spisu zistil, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom.

Krajský súd citujúc ustanovenie § 247 ods. 1, 2 a 3 OSP ustálil, že konanie je potrebné zastaviť, pretože nie sú dané podmienky pre takéto konanie, nakoľko žaloba napáda rozhodnutia, ktoré sú obe prvostupňové a je proti nim prípustný opravný prostriedok, či už odvolanie proti rozhodnutiu Slovenskej komory exekútorov Disciplinárnej komisie č. DK 33/2005 z 19. októbra 2010 alebo rozklad proti rozhodnutiu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 17989/2011-52 z 13. apríla 2011; ide teda o rozhodnutia, ktoré nie sú súdom preskúmateľné.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 druhá veta v spojení s 246c OSP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov podľa jeho výsledku, ak bolo konanie zastavené.

Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie namietajúc nesprávne právne

posúdenie veci krajským súdom.

Uznala síce, že rozhodnutie o zbavení úradu nenadobudlo právoplatnosť, avšak súd sa mal zaoberať aj základnými právami občana. Považovala za nemysliteľné, aby disciplinárne konanie začaté v roku 2005, kde stále namieta preklúziu práva, bolo vedené ešte v roku 2012, a to dokonca s prvostupňovým rozhodnutím o zbavení úradu. Poukázala na to, že v konaní o obnove konania odvolacia komisia vyslovila dôvodnú pochybnosť o tom, že návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný v zákonom stanovenej jednoročnej lehote. Podľa žalobkyne, ak konanie malo byť zastavené pred siedmymi rokmi z dôvodu preklúzie, mal by Najvyšší súd Slovenskej republiky zamedziť takémuto bezpráviu. Žiadala preto Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým vysloviť názor, či v správnom konaní sa jedná o preklúziu práva alebo nie. Tiež uviedla, že si je vedomá, že o niekoľko rokov bude môcť podať návrh na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu na Krajskom súde v Trenčíne, lenže to už môže byť skutočne neskoro.

Navrhovala preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne (správne v Bratislave) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Zároveň uplatnila náhradu trov konania.

Žalovaná 2. v písomnom vyjadrení na odvolanie navrhla napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdiť. Poukázala na to, že žalobkyňa proti jej rozhodnutiu č. DK 33/2005 z 19. októbra 2010 odvolanie aj podala a o ňom bude rozhodovať Odvolací disciplinárny senát Slovenskej komory exekútorov.

Žalovaný 1. sa k odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolanie (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Ustanovenie § 247 ods. 2 OSP treba vykladať v súlade s podstatou a účelom súdneho preskúmavania zákonnosti správnych rozhodnutí v správnom súdnictve tak, že zásadne bude predmetom preskúmania právoplatné správne rozhodnutie, proti ktorému podal žalobca v priebehu správneho konania riadny opravný prostriedok, ak bol účastníkom tohto konania a ak je riadny opravný prostriedok prípustný (k tomu pozri bližšie napr. Rs 31/2011 ZSP alebo aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 341/2010-27, z ktorého je zrejmé, že „predpokladom založenia právomoci všeobecného súdu na preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je existencia právoplatného rozhodnutia po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú v správnom konaní“).

Zákonný postup upravený ustanovením v druhej hlave piatej časti OSP teda neumožňuje súdne preskúmanie prvostupňového rozhodnutia, proti ktorému zákon pripúšťa podanie riadneho opravného prostriedku v správnom konaní - odvolania či rozkladu (k tomu pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/48/2008 z 03. septembra 2008 - ASPI ID JUD36522SK).

Obsahom administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zhodne s krajským súdom mal preukázané, že žalobkyňa sa domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného 1. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 17989/2011-52 z 13.

apríla 2011, proti ktorému je prípustné podať rozklad, a rozhodnutia žalovanej 2. Slovenskej komory exekútorov Disciplinárnej komisie č. DK 33/2005 z 19. októbra 2010, proti ktorému je prípustné podať odvolanie, a obe tieto rozhodnutia žiadala zrušiť a vrátiť žalovaným na ďalšie konanie. V oboch prípadoch ide o rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy, proti ktorým bolo možné podať riadny opravný prostriedok, o čom bola žalobkyňa aj náležite poučená.

V danej veci rozhoduje ako odvolací orgán proti rozhodnutiu žalovaného 1. č. 17989/2011-52 z 13. apríla 2011 Minister spravodlivosti Slovenskej republiky a proti rozhodnutiu žalovanej 2. č. DK 33/2005 z 19. októbra 2010 Odvolací disciplinárny senát Slovenskej komory exekútorov, a obe tieto rozhodnutie podliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti OSP, ale až po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov v správnom konaní. Správny súd v rámci danej žaloby nemôže preto preskúmať rozhodnutie žalovaných ako prvostupňových orgánov, nakoľko k takémuto preskúmaniu nie je daná právomoc súdu, ale je daná právomoc orgánu verejnej správy vyššieho stupňa.

Za týchto okolností skutočne konanie trpí prekážkou, ktorá bráni vecnému prejednaniu podania žalobkyne adresovaného Krajskému súdu v Bratislave proti rozhodnutiam žalovaných 1. a 2.. Ako už je zdôraznené vyššie, je tomu tak preto, že až právoplatné rozhodnutie o opravnom prostriedku vydané Ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky, resp. Odvolacím disciplinárnym senátom Slovenskej komory exekútorov je preskúmateľné súdom na základe žaloby podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

Žalobkyňa v konaní zastúpená kvalifikovaným advokátom si musela byť vedomá skutočností, že súdna ochrana prostredníctvom správneho súdnictva je subsidiárna (predpokladá aktívnu starostlivosť účastníka alebo dotknutej osoby o okruh svojich práv a povinností prostredníctvom vyčerpania opravných prostriedkov v konaní pred orgánom verejnej správy), a teda zasahuje až po tom, čo konanie pred orgánom verejnej správy bolo právoplatne skončené (výnimkou je iba konanie podľa tretej hlavy piatej časti OSP, ktoré sa však uplatňuje iba v taxatívne vymedzených prípadoch).

Aj vzhľadom na uvedené Krajský súd v Bratislave postupoval správne, keď konanie podľa ustanovenia § 250d ods. 3 OSP zastavil.

Nakoľko prvostupňové rozhodnutia žalovaných nie sú preskúmateľné súdom v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP, pretože nespĺňajú predpoklad uvedený v ustanovení § 247 ods. 2 OSP, teda že nejde o rozhodnutia, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudli právoplatnosť, nemohol sa najvyšší súd zaoberať ani požiadavkou žalobkyne ohľadom vyslovenia názoru „či sa v správnom konaní jedná o preklúziu práva alebo nie“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preto odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa 250ja ods. 3 veta prvá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a žalovaným v odvolacom konaní trovy nevznikli a ani im zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.